

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (20.rész)

XXIII. HONNAN SZÁRMAZOTT A MEGYERI TÖRZS?

Annak a nyolc törzsből összeverődött szövetséges népnek ez a megyeri törzs volt nemcsak a kerete, hanem az összefogó ereje is. Ha a fejedelem választása úgy történt, amint azt a császár leírja, akkor abban feltétlenül ennek a vezértörzsnek a megkülönböztetett értéke volt a döntő.

Bölcs Leó kelet-római császár **Konstantin** elődje és édesapja, **Árpád** fejedelem kortársa a „Taktika” címen írt művében ezeket írja a honfoglaló őseinkről: „Népes és szabad ez a turk nemzet, minden kényelem és élvezet előtt arra törekvő, hogy ellenségei előtt magát hősileg viselje. Ez a nép tehát a bajt és fáradságot nemesen tűrő, hideget, meleget kiállva, a szükségletekben való fogyatkozást, mint pusztai nép fel sem veszi.” Tehát a vezértörzsnek elsősorban kellett e tulajdonságokkal rendelkezni és ennek a vezértörzsnek „megyeri” volt a neve.

Ha ezt a szót elemezem, meg kell állapítani a tövét és a ragját. A szó töve „med”, a ragja pedig „er”. Ezekből alakult a meder, vagy méder név, ami idővel a könnyebb kiejtés törvénye szerint megyer, illetve magyar lett. Az „er” **Árpád** népének nyelvén a turkban, mai kiejtéssel törökben férfit, vagy valahonnan eredőt jelent. A mai nyelvünkben is beszélünk nemcsak a folyó, hanem az emberek, a népek eredetéről s az emberi cselekedetek eredményéről is.

Honnan eredt tehát az az embercsoport, néptörzs a megyeri, amelynek **Álmos** volt az első vajdája? Világosan megmondja maga a név: a *méd* nevű népből. A *méd* is hun, vagy turkfajta lovasnép volt, fejlett állattenyésztéssel és részben földműveléssel foglalkozó törzsek szövetsége. Már Kr. e. a IX. században szó van az asszír feliratokban a *méd*ek, vagy *madajok*, *madák* országról, ahonnan **Tiglatpileszár** asszír király nagy hadi zsákmánnyal különösen sok tevével és lóval tért haza. **Assarhaddon** Kr. e. 673-ban hadat vezetett a távoli *méd*ek, a „*pattusarik*”, vagyis a *pártusok* ellen s onnan szintén sok ló és teve zsákmánnyal tért haza. A *pártus* a *méd* testvére volt. Sokutu japán történész szerint a *méd*ek és *pártusok* régi területén még ma is sok magyar hangzású helynév van. Erre **Hóman Bálint** akkori közoktatásügyi miniszter figyelmét fel is hívta, aki azt felelte neki, „*sajnos nem vagyok nyelvész*”. De a „*manszit*” mégis kitalálta. A *babiloniak*, „*ummanmandák*” néven nevezték a *méd*eket, mikor ezek Kr. e. 614-ben elfoglalták AsszírIA régi fővárosát, **Assurt**, s ezt a vérszopó népet végleg letörték. A babiloni krónikás így írt róluk: „*Marduk isten segített adott Babiloniának... az ummanmandák királyát, akinek nincs párja... Felülről és alulról leterítette Asszíriát, mint az árvíz, bosszút állt Babilonért, mindenért megfizetett*”.

Egy másik nyom: **Herodotos** görög történetíró, mint kortárs azt írta, hogy a *perzsák* *méd* ruhát hordanak, mert ezt szebbnek tartják a sajátjuknál. Ez érthető is, mert az árjaknak éppúgy, mint a *semitáknak* a felsőruhája egy darab lepedő volt, amelyet a jobb vállon biztosítótűvel tűztek össze. Ilyen volt a rómaiak tógája, a görögök chitonja s a *semiták* chitonettje, testreszabott felsőruhája a lovas szkitáknak, így a *méd*eknek és a magyaroknak is volt. Ez a magyarázata annak a máig is fennálló ténynek, hogy a *perzsák* ősi díszruhája egészen magyar formát mutat. **De a perzsáknál ma is köztudat a magyarokkal való rokonság.** Egyike ismerősöm mondta el, hogy mikor a párisi Sorbonne egyetemen tanult, voltak neki *perzsa* tanuló társai is, akik tüntetőleg tartották vele a rokonságot. Ez a hagyomány pedig csak a *méd*ekre vezethető vissza, mert a *perzsák* az árja népekből származnak. **A méd**ek papjait éppúgy *mágusoknak* hívták, mint a *sumirokét*, mert **Sumiria leigázása és népének szétűzése után a sumir mágusok elsősorban a szomszéd méd**eknél találtak menhelyet. Ezért a *méd*ek vallása megegyezhetett a *sumirokéval*, sőt a nyelvük sem lehetett egészen idegen.

De később, a nagyhatalommá fejlődött *perzsa* nép királya, **II. Cyrus** – Kr. előtt a VI. században – a *méd*eket legyőzte, s őket országához csatolta. Kr. e. 529-ben a *pártusokat* is le akarta törni, de az ellenük vezetett harcban életét vesztette. Megemlékezik a *méd*ekről

és *pártusokról* **Ammianus Marcellinus** római tábornok történetíró is, aki országait személyesen bejárta. Médiáról azt írja, hogy „*bővelkedik várformára épített gazdag városokban és falvakban. Azon a területen a mágusok szántóföldjei nagyon termékenyek*”. Hivatkozott **Platónra**, a nagy görög bölcselőre is, aki azt mondta, hogy a *mágizmus*, a legtisztább istenhit. Vitéz nép és a *pártusok* után a legfélelmetesebb. A *pártusok* pedig azt tartják mindenki között a legboldogabb embernek, aki a csatában leheli ki lelkét. Akik véletlenül hálnak meg, azok elfajzottak és gyávák. *Kr. u. 262-ig tartott a pártusok és médek uralma a perzsák felett.* Ekkor **Ardasir** perzsa vezér nemzeti forradalmat szervezett s a *pártusokat* és *méd*eket letörte. A régi perzsa főváros, **Persepolis** mellett, egy sziklafalba be van vésve az a jelenet, amikor **Ardasir** lovával agyontapossa **Artabánt**, az utolsó **Arsach**, vagyis *méd* uralkodót,

valamint az is, hogy a párszi főpap lovával agyontapossa a *méd* főmágust, akinek homlokán látható a kígyó, a *mágus* papok jelvénye. A zsidó Bibliában a kígyó képviseli a gonosz tudást, amelynek fájáról s annak gyümölcséből megeteti az első emberpárt és azok ezért kárhoznak el. Ennek magyarázata az, hogy a *sémi* és *párszi* papok engesztelhetetlenül gyűlölték a *méd* mágusokat fölényes tudásuk miatt. Bizonyíték rá **Archimedes**, akit a tudomány görögnek tart, pedig a neve azt jelenti, hogy *uralkodó*, tehát előkelő *méd*. A görög nyelvben az „*archomai*” magyarul annyit jelent, mint uralnodni, a „*medes*” pedig *méd* embert jelent. **Ettől fogva a történelem a médekről és pártusokról nem emlíkezik meg, pedig ők állították meg a terjeszkedő római birodalmat az Eufrátesnél. Hova lettek? Egy részük megbékélt helyzetével, ők lettek a perzsa hadsereg lovasos tagjai, mert a perzsa gyalognép volt. A perzsákkal egyenlő jogúak lettek, így lassan perzsává váltak nyelvileg is, bár ők is erős hatással voltak a perzsa nyelvre, amely tiszta árja jellegét el is veszítette. Azok a *méd* és *pártus* törzsek pedig, amelyek a szabadságot minden emberi értéknél többre becsülték, átkeltek a Kaukázus északi oldalára, a Kubán és a Don vidékére, s ott más rokon törzseket is magukhoz csatolva megalakították a hódító magyarság népét, amelynek vezértörzse a médektől származó medjeri-megyeri törzs lett. De 800 körül a náluknál számra nézve is erősebb besenyő néptől megtámadva kettészakadtak. Egy részük - a turk katonanép - nyugat felé vonult s a mai hazánknak lett hódító és névadó néprétege. A másik rész, amely a Kaukázus vidékéről sodródott el a turkokkal - a szabartói néprész - visszatért a régi földjére a Kaukázusba, a perzsa részek felé, amint azt **Konstantin** császár hitelt érdemlően megírta. Ezen a területen egészen a tatárjárásig fenntartották magukat.**

XXIV. A MAGYAR NÉP VOGUL SZÁRMAZÁSÁNAK TÉVTANA

Itt arról a nagy tévedésről kell írnom először, amely szerint a magyar nép és vele a magyar nyelv az emberi nyomorúság legalsóbb fokán vergődő voguloknak és egy magára sokat adó török népnek a nászából származott volna a Kr. u. az V. században, a vogul őserdőben. Az összekelés után ez a hódító katonanép átvette a vogulok szószegény nyelvét, de a magából is megőrzött bizonyos szómenyiséget. Az új nyelv jellege azonban mégis vogul, vagy amint elkeresztelték, finnugor lett. Nem értenék az összehasonlító nyelvészethez és az oknyomozó történetíráshoz, ha a magyar és a finnugor nyelvek közti rokonságot tagadnám. A nyelvi rokonság származásáról és mikéntjéről e könyv más részén is adok bő felvilágosítást.

Most a kellő nyelvészeti és történeti tények alapján csak a fenti mesét fogom megcáfolni, mert ez nemcsak a történeti események nem tudása, hanem azok tudatos meghamisítása is, irányítva a magyar nemzetet szemben elfogult, sőt ellenséges erőktől. Nem azért tagadom, hogy újat mondjak, vagy feltűnést keltsék. Ilyen hiúsági szempont távol áll tőlem, mert mindenben és mindig az igazságot kerestem és szolgáltam. Amit mondok, az hosszú és alapos kutatómunka ered-

ménye. E gyarló mese elindítása és kezdeményezése **Sajnovics János** jezsuita atya nevéhez fűződik. Ez korának híres természettudósa és csillagásza volt ... Mint ilyen lett az „*Óbudai Csillagda*” egyik vezetője, s mint ilyen nyert kiküldetést Észak-Norvégiába, hogy ott csillagászati megfigyeléseket végezzen és az „*Északi fényt*” tanulmányozza. Így került a lapp névű és finn rokonságú nép közé, amely akkor is, miként ma is Norvégia és Finnország északi részén az északi sarkkör mindkét oldalán lakott és rénszarvas-tenyésztésből éldegélt. Miután munkája hosszabb időre odakötötte, megismerte a nehézsorsú lapp népnek nemcsak életkörülményeit, hanem a nyelvét is. Valószínű, hogy egyes szavakat maga is megértett, sőt magát is meg tudta értetni. Annak öröme, hogy nyelvrokonnokra talált, meg is írt egy könyvecskét latin nyelven és azt még hazafelé utaztában

Koppenhágában, Dánia fővárosában ki is nyomatta 1770-ben. Ennek címe: „*Demonstratio idioma hungarorum et lapponum idem esse*”, magyarul: „*Bizonyítása annak, hogy a magyarok és a lappok nyelve ugyanaz.*”

Pedig nem ugyanaz, sőt csak igen távoli rokonságban van egymással e két nyelv. Megállapításom szerint a lappok nyelve közelebbi rokona a magyar nyelvnek, mint a vogul, de a két nyelv azonossá nyilvánítása teljesen alap-

talán. A tudós csillagász, mint nyelvész megbukott. De vele mindazok megbuktak, akik megállapításait magukévá tették és oly fölényesen hirdették, vagy hirdetik még ma is. Mert ha valaki azt állítja, hogy a magyarok és a székelyek, a németek és az osztrákok, az angolok és az Egyesült Államok-béliek nyelve ugyanaz, igazat mond, mert állítását tökéletesen be tudja bizonyítani. De, aki azt állítja, hogy a franciák és a spanyolok nyelve ugyanaz, már erősen téved, mert e két nyelv között csak rokonság állapítható meg. **Éppúgy a magyar, lapp, finn, vogul, osztják stb. nyelvek között csak rokonság, mégpedig nagyon távoli rokonság bizonyítható be.** Sajnovics téves megállapítását mégis sokan magukévá tették, sőt kibővítették a vogul-osztják nyelvrokonsággal is.

Trócsányi Zoltán magyar szakos középiskolai tanár, egykori egyetemista társam, „*Észak nomádjai*” című, 1940 körül megjelent könyvének a 82. oldalán pld. így ír: „*Egy vakmerő tudós, Sajnovics János jezsuita meg merte írni azt a megdöbbentő tapasztalatát, hogy a magyar nyelv és a lapp nyelv azonos. A kutya ugat, a karaván halad. Hiábavaló volt a tudománytalan közvélemény minden tiltakozása, a tudomány tovább halad azon az úton, amelyet számára Sajnovics és immár több külföldi tudós is kijelölt.*”

A tudománytalan, rossz képzésű magyar szót az a **Szinnyei József** írta le először, aki a Budapesti Tudományegyetemen a finnugor nyelvész tanára volt s azt hirdette, hogy a tudományhoz fogalma sincs azoknak, akik tagadják a magyar népnek és nyelvnek a voguloktól való származását. Körülbelül 200 olyan finn-vogul és osztják szó van, amelyekre a magyar nyelv rokonságát meg lehet állapítani. De milyen fokú nyelvrokonság ez, mikor mi, ha közbeszédben nem is, de az írásban körülbelül 15.000 szót használunk. A magyar kéziszótárban körülbelül ennyi szó van, s ezek mindegyikét ismeri a született magyar. **Hogy zsongorodhatott össze 200 szóra a magyar nyelvben éppen a finn, vogul és osztják szókincs, mikor a magyar nép finnugor származású, a vogulisták szerint?** Mikor az őserdei hazában ők voltak többségben, s a hét hódító törzs között is a legnépesebb, a névadó, a *vogulmansziból* kihámozott megyeri törzs volt szerintük? Azután, hogy van az, hogy az őserdőben visszamaradt vogulok nyelvét mi, vogul-magyarok nem értjük meg, mikor nyelvünk és népünk „*egy töről*” hajtott, legalábbis **Hóman Bálint** megállapítása szerint. Legalább oly mértékben meg kellene értenünk a vogul-osztják nyelvet, mint ahogy megértik egymás nyelvét a szláv törzsek. **Nemde a vogul szókincs nagyobb részének benne kellene lenni a magyar nyelvben, mert valamikor az egész benne volt? Hogyan párologhatott el annyi vogul szó a magyar nyelvből? A szavak nem párolognak el, mert nem cseppfolyósak, csak elvülnek, ha nem használjuk őket. De hogyan kerülhettek ki a gyakorlatból, amikor ugyanaz a vogul-ugor népegyveleg él még ma is a magyar hazában a vogulisták szerint?**

(folytatjuk)

